

ZALÁN TIBOR

# Felvételi kérés elem

Hölgyeim és Urak,  
volt  
bennem az a vélelem,  
hogy e kérelem  
elfogadása esetén  
sorsom valami  
olyan tutiba visz,  
amiben sok  
ember őszintén,  
mi több, hő szintjén,  
más szerint  
hő szántján,  
megint mások  
nő szüntén, no,  
de leginkább,  
hisz.  
(És ez már  
nem az MSZMP,  
s főleg nem a KISZ.  
S a mai pártok? Na, kösz...  
Nem ettem,  
akkor meg mitől hány  
ok?)  
A lehetőség fényesen vil  
lan,  
s bár lehetne szarka,  
lelkem sas  
madara odavon,  
húz...  
Férfiember nem hi  
úz  
(csak csöndben hülyéz)...  
Kolozsvárt egy kongresszus  
on,  
hát nem is a 6-os busz  
on,  
sok jó elme összehaj

Zalán Tibor játékos verse, felvételi kérelme az IBANET-be egy ugyancsak játékos ötletből született elhatározás-hoz kapcsolódik: a Kolozsvárt 2011 augusztusában megrendezett VII. Hungarológiai Kongresszus néhány résztvevője elhatározta, hogy megalapítja az Ilia Barátok Nemzetegyesítő Társaságát, ezzel tisztelegve a Kongresszuson megjelenni nem tudó jeles szegedi irodalomtörténész határok fölött átvélő, tartós barátságokra épített munkássága előtt. Az alapítók a vajdasági Bori Imre professzort posztumusz tiszteletbeli taggá választották.

olt,  
végre nem csak sírt,  
s nem jaj  
olt, baj  
olt,  
basz  
olt és fasz  
olt,  
(a dunának  
egy a hangja,  
halotti, morajos,  
halk a hangya  
ki a világot  
két erős vállán tartja...)  
a Mikes Kelemen tizenöt  
ban  
megalapították,  
de ott nyom  
ban,  
szervezetük, az IBANET-ot,  
e hungarológiai  
hun új szólam  
ot.  
Mondhatni:  
hungaricum  
ot.  
*Ilia*  
*Barátok*  
*Nemzetegyesítő*  
*Társasága.*  
Régi dicsőség,  
nem vesztél  
még tejjesen  
bele a nagy magyar  
éjji feltejlő  
tejjoltó homály  
ba?  
Új korszakra  
nyílunk rá má  
ma!  
Új panorá  
ma!  
Mindenki  
emlékezni fog  
2011. augusztus 22-  
ára.  
Egyesítsünk nemzetet,  
építsünk, mint terme  
szek  
várat,  
zászlót a várhoz

valaki majd varr  
at,  
s ha végre tisztességben meg,  
oh,  
ő  
szülünk,  
s a messzi mezőkön  
örök gabonakörökre  
vadászni ké  
szülünk,  
mondhassuk térvén  
hőseink orrához:  
na mi van?  
Köszönjük élet,  
hogyan van IBAN,  
azonfelül áldomási  
dat.  
Áldozgatál? Áldozga  
tol?  
És akkor  
mi is vanol,  
te  
nagy magyar  
élet-vallóság,  
semmiképp se  
őrült, se spanyol?  
Nem ragozom,  
elfúlva remegem,  
engemet felvenni  
legyen szándék  
és kegyelem,  
bár méltatlan  
ra  
lesz pazarolva  
a rengeteg pályinka,  
ver(e)sbor, kolbász  
és sonka,  
amivel egy ilyen  
IBAN kell járjon...  
De várj még éj  
és te, felvételi kala  
nd...  
Látom,  
előttem fellángol,  
egyenest az éji sár  
bol,  
egy Ilia – negyvenkettes –  
lányom!  
Belelépek,  
rögtön rám uszulkanak  
új időki

régi csibészek,  
dögészek és  
rendőri cselédek...  
Én meg csak úgy,  
flegemán,  
a fejemből bámulva  
kifele mán  
rájuk, né  
zek.  
Ezt érem meg,  
Ilia Miska,  
helyett ér el  
ezektől a rút vég  
zet?  
Hát itt már soha  
nem lesz  
hihető  
(vihető, élhető...  
csak félhető) a hulnap?  
Kolozsvár felett  
híves szelek fúj  
nak.  
Nagy bánata  
lenne most Czinege  
Lajúsnak,  
a hontvedelem úrnak...  
Felvesztek?  
Nem vesztek?  
Leszek-e ibani  
libánoni kegyvesz  
tett?  
Minek hála,  
halála az  
okoskodás.  
No, mielőtt...  
No, várom...  
Töredelmem  
kecses kis várrom...  
Deák Ferenc-i  
tabulát rázó vászon...  
Jóéccakájukat  
kívánom,  
sorba véve,  
rímekbe nem téve,  
oh,  
alapító hölgyek, s ti  
komor atyák,  
kik éjjelre sem  
veszíték le  
magatokrul a  
nagy magyar szennyülő

irodalmi gatyát,  
s a gatyának gondját,  
nem oldva meg a korcát...:  
Kántor Lajos, a mi (hold)Korunk,  
Bányai János, kivel sok fejérséget Hídon tekerünk,  
Nyerges Judit, oh, lelkem e Juditka,  
Jankovics József, életem konyháján ordas nagy vodka-bukta,  
s Faragó Kornélia, köztük a helyét, létére gyöngé nő, megléli-e?

Írtam ezeket  
mikor is voltam,  
vagy, amikor éppen  
nem és mégse, gondban,  
legfeljebbül  
csak mímeket dalol  
tam,  
és nem is hevertem még  
az ágyban hol  
tan,  
s azonfelül veres  
boron kutyagol  
tam,  
Óbudáról  
Kincsezs Kolozsvár irányá  
ba vittek gondolatim  
– hogy vitt vón’ inkább  
el a kány  
a  
2011. október 10-ára  
virradott hajnal  
legmesszibb  
(legszebbik)  
ágyas kék havára...